Ч. 120. Второк 1 (14 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Чутка про ческо-німецку угоду. — З Росиї. — З Сербії. — Росийско-японьска війна).

„Kons. Korr.“ довідує ся з достовірного жерела, що скликаний на день 15 с. м. ческий сойм буде відбувати що тижня лиш два засіданя і при кінци другого тижня буде відрочений. Коли там способом викаже ся, що сойм не здібний до ніяких ухвал, то потреби на покрите видатків краєвих будуть знову визначені цісарским розпорядженем. Тепер не будуть вести ся ніякі переговори в справі погодженя Чехів з Німцями, бо то не порядно, але акция до того буде підготовлена в літних місяцях а відтак в осени буде ческий сойм знову скликаний. Проба помиреня буде відносити ся головно до справ адміністрацийних і фінансів краю; сї справи будуть вихідною точкою переговорів, які розпічнуть ся межи Чехами а Німцями.

Коли би можна повірити донесеням заграничних ґазет, то в Росиї зачинає проявляти ся що раз більше невдоволене серед всїх верств росийскої публики, а навіть вже розійшла ся чутка про якісь намірені замахи на царя. „Köln. Ztg“ помістила довшу допись з Петербурга, після котрої невдоволене росийского народу зачинає проявляти ся не лиш в оповицийних але навіть в найконсервативнїйших зі всїх кругах. Оповицийний настрій робить скорі поступи. В безчисленних статях росийских учених доказує ся, що до війни довели деякі впливові особи, котрі мали у всхідній Азиї свої власні інтереси. Положенє єсть дуже поважне. Навіть і в кругах офіцирских проявляє ся невдоволенє, як то показує ся з многих листів офіцирских надсиланих з Азиї. Ґен. Драґоміров сказав був свого часу: „Японцї ідуть на нас з пушками, а ми ідемо до них з образами“ (натяк на вручуванє ґенералам і воякам, ідучим на війну, образів сьвятих), а тепер мав знов сказати: „Та й як може бути инакше, коли ми гонимо нараз аж шість заяців: польского, фінляндского, турецкого, перского, індийского а тепер манджурского“. (Ґен. Драґоміров, видко, гадає, що Росия вже семого заяця, руско-українського давно спекла і з'їла).

Дивну вість подає льондоньска „Daily Mail“ з росийского жерела: В ночи на 7 с. м. знайдено в скринках з тютюну в Царскім Селї, сїмнайцять миль на полудне від Петербурга, де тепер цар мешкає, дві пекельні машини; одну знайдено в століовій сали а другу в сали авдиенцийній. Машинерия обох функціонувала. Сей факт держать в як найбільшій тайні. Сю вість хоч зовсім і у всїм правдиву, будуть певно заперечувати. Згадана ґазета присьвятила сему фактови навіть вступну статию, в котрій з відразою говорить о наміренім замаху і каже, що він стоїть у звязи з вибухом бомби в якімсь готелю і вказує на широко розгалужений заговір.

День 11-го червня минув в Білграді спокійно. Одна ґазета предкладала, щоби сей день обходити величаво, яко день освободженя, але весь сьвіт був того погляду, що згадку сумної події не годить ся крикливо обходити. Насамперед зголосили ся свояки короля Александра і Драґи та просили, щоби їм вільно було відправити заупокійні богослуженя. То їм і позволено. Але в послїдній хвили і сама королева Наталія зрозуміла, що день сей не дасть ся погодити з демонстративним богослуженем і длятого приказала свому заступникови в Білграді, адвокатови Орешковичеви, щоби не запрошував на богослуженє нікого. Богослуженє відбуло ся о 7-ій годині рано. О 10-ій годині перед полуднем правило ся богослуженє за Драґу, на котре анонси в ґазетах запрошували демонстративно всїх „приятелів.“ Але приятелі не прийшли, з'явили ся лиш найблизші своякі покійної Драґи а відтак бувші міністри Денич і Лазаревич та давний сенатор Маринкович. Далеко більше явало ся женщин, але з родини Бєґі-

12)

Японія і Японці.

(Після дра Коха, Майшке-Сміта, Ґірна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Над берегами небесної срібної ріки, котру називаємо чумацкою (молочною) дорогою, жила одного разу красна дївиця, донька сонця, що звала ся Шокудзо. Їй не були в голові танцї і забави як єї товаришкам та й не любила пишати ся і тому убирала ся завсїгди в простеньку одїж. Она була дуже пильна і любила працювати та шила богато одежі для других. Таки на правду так завдно працювала, що єї не звали инакше, як лиш княгинею, ткачихою або пряхою. Король сонця видїв добре, що єго донька якась дуже статочна і він старав ся ріжними способами зробити єї живійшою і веселїйшою. Аж наконець постановив єї віддати. Але що в краю зірок звичайно родителї укладають подруже а не самі дурнуваті залюблені, то він прилагодив все, не питаючи доньки.

Молодий мужчина, котрого король сонця вибрав, був Кінґін, що мав стадо коров над берегами небесної ріки. Він був завсїгди добрим сусїдом і жив на тім самім боцї ріки, а батько гадав собі, що буде мати доброго зятя, котрий так переробить єго доньку, що она стане й веселїйша і буде инакше убирати ся. Але ледви що она віддала ся, як вже почала робити ся щораз гірша і гірша, і єї душевний настрій змінив ся та й почала дуже вбирати ся. Зробила ся якась дуже жива і весела та перестала таки зовсїм ткати і шити. Бувало цїлими днями й ночами не робила нїчого, лиш або забавляла ся, або лежала лїниво і не було такої дурної жінки, що була би ще дурнїйша від неї.

То все зачало дуже гнївати короля сонця, а що він гадав, що тому виноватий єї чоловік, то він постановив розлучити їх. Дятого приказав він чоловікови перейти на другий бік зористої ріки і сказав єму, що він від тепер буде міг лиш раз до року видїти ся зі своєю жінкою а то семої ночи семого місяця. Відтак скликав король сонця тисячі сорок, щоби зробили міст через зористу ріку; они мали летїти рядом одна за другою та нести Кінґіна на собі і на своїх крилах. Тодї він попрощав ся зі своєю заплаканою жінкою і засумований та з тугою в серци перейшов через небесну ріку. Ледви що станув ногою на другім боцї ріки, як сороки зараз розлетїли ся і так заскреготали, що аж по цїлім небі залунало.

Довго ще довго постояли заплакана жінка і люблячий чоловік і тужливо споглядали з далека на себе. Відтак розійшли ся, він щоби пігнати свої корови, а она щоби сувати своїм човенцем на варстатї, що робила тепер цїлими днями з неутомимою пильностию. А король сонця тїшив ся знову, коли видїв, як єго донечка працює. Але коли ніч спустила ся на землю і всї зорі засьвітили ся на небі, чоловік і жінка, що так дуже любили ся, кидали роботу та ішли над беріг зористої ріки і з того споглядали одно на другого дожидаючи, аж прийде сема ніч семого місяця. Наконець був вже час недалекий а люблячa жінка лиш одного побоювала ся. За кождий раз, коли собі то споглядала, серце в ній зачинало якось живійше бити ся. А що буде, коли би дощ схотїв падати? Бо тодї небесна ріка повна аж по самі береги, а одна однїсенька капля дощу може стати ся причиною, що настане повінь і рознесе міст уставлений з птиць.

Але не впала анї капелька. Настав семий місяць і сема ніч, а цїле небо яснїло від погоди. Весело прилетїли тисячі сорок і зробили дорогу для дрібоньких ніжок малої жіночки. Она аж дрожала з радости а серце в ній ще сильнїйше то піднимало ся то подавало ся, як той міст з птичих крил, коли она переходила по нім через небесну ріку а коли перейшла, припала до свого мужа, що з невисказаною любовию обняв єї і пригорнув до себе.

І так робила она що року. Люблячий муж лишав ся на своїм боцї ріки, а жінка приходили до него по мостї, що ставили сороки, скоро не настав той сумний случай, що падав дощ. Люди що року надїють ся тої красної погоди а веселе сьвято обходять і старі і молоді що року однаково.

Урішіма Таро.

Було то колись давно, дуже давно. Весна була така красна, як ось і нинї а сонце ледви що підняло ся було з моря і осьвітило на березї маленьке рибацке сїльце та вишневі дерева в нім, що стояли в повнім розцьвітї і наповняли воздух своїм запахом. За кождим легоньким подувом вітру спадали білі листочки цьвіту на землю і она довкола пнів була вкри-

чевичів, найблизших свояків короля Александра не явив ся нїхто.

З поля росийско-японьскої війни нема майже нїяких вістий а в петербургских кругах цивільних і військових розбирають поки що питаня: Чи Порт-Артур буде держати ся чи нї? Чи має досить провіянту і муніциї? Чи вїзд до порту вільний і кілько залоги в кріпости? В кругах військових кажуть, що Порт-Артур то кріпость котру годї взяти, бо она має повно фортів доокола, що стоять на горах і боронять приступу. Провіянту в місті есть на цїлий рік а муки стало би й на півтора року. Навіть в готелях і реставрациях суть запаси напитків на яких 5 місяців. Всеї залоги має бути найменше 40.000 мужа а тілько війска вистало би до оборони хоч би й якої кріпости. Внаслїдок того будуть Японцї мабуть старали ся напасти на кріпость в ночи, але й то прийде ся їм трудно, бо рефлектори осьвітлюють всї горби довкола. Лиш одна зрада могла би Японцям стануть в пригодї і допомочи їм заняти кріпость; само єї бльокованє вимагає богато часу а Японцї мусять з тим числити ся.

Новинки.

Львів дня 13-го червня 1904.

— **Є. В Цїсар** удїлив з своїх приватних фондів гр.-кат. комітетови парохіяльному в Монастириских на відбудованє спаленої церкви і будинків парохіяльних запомогу в квотї 400 К, а монастиреви СС. Сакраменток у Львові на покрите новим дахом монастирского будинку і на розширенє пенсионату квоту 800 К.

— **Преосьв. епископ Конст. Чехович** повернув вже з канонїчної візитациї до Перемишля.

— **Торжество Божого Тїла** після руского обряду відбуло ся вчера в Успеньскій церкви у Львові. Богослуженє відправив митрат о. Білецкий в сослуженю численного духовеньства. На богослуженю явив ся Є. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий і представителї властий державних і автономічних і численні вірні. Почетну сторожу повнила одна компанїя 95 п. піхоти з музикою.

— **Утїк з вязницї.** Людвик Мадей, 28-лїтний робітник, котрий — як сам подав — мав походити з Руского села коло Ряшева і був засудженний самбірским судом за крадїж на 5 місяців тяжкої вязницї, утїк дня 6 с. м. в полуднє з роботи при мостї на Днїстрі коло Вихилївки. Причиною его утечи мало бути то, що один з переходячих людий пізнав в нїм якогось Бабулю родом з Войнилова, котрий утїк з Ярослава з войска з 40 пп., а тепер бояв ся, аби его не потягнено за те до відвічальности.

— **Самоубийство.** В громадскім арештї в Ропчицях відобрав собі сими днями житє, повісивши ся на ремени, зарібник Влас. Гендзель, котрого за пияньство і галабурди замкнено на кілька днїв. Самоубийства допустив ся Гендзель в пянім станї.

— **Пожар в лїсї.** В двірскім лїсї в Вільхівцях коло Сянока погоріло сими днями кількасот сягів дерева на паливо і кілька моргів лїса. Шкода дуже значна.

— **Великий пожар** вибух в суботу в місточку Турції коло Хирова. Погоріло звиж 100 домів в середмістю. Звиж 1000 людий полишило ся без даху і кусника хлїба. Президия Намістництва вислала 2000 К на першу поміч для погорільців.

— **Спадковий процес.** Перед кількома місяцями застрілив ся в Градци молодий гр. Потоцкий. В завіщаню, написанім перед самоубийством, записав цїле своє майно одній віденьскій акторцї. Родина запротестувала против того завіщаня, зазначуючи, що було оно написане перед самоубийством, отже коли небіжчик находив ся в станї неосуднім. Процес тягнув ся довго, аж онодги правний заступник акторки др. Еленбоґен заключив з родиною Потоцких умову, на основі котрої акторка одержавши 40.000 К відчінного зрекла ся всяких претенсий до майна.

— **Новий рід цензури** рішило завести правительство в Сполучених Державах. Почтовий департамент має цензуровати анонси в часописях і коли найде оповіщеня неприличні, наглядно обманчиві, особливо в обсязї лїкарских средств і т. п., є обовязаний здержувати експедицию дотичної часописи.

— **Крадїж на почтї.** Почтовий возьний в Кракові Юліян Львас вийшов онодги в службі до міста, щоби доручити перекази більшої вартости і кілька грошевих листів. Коли в означенім часї не вернув, заряджено глядане за ним. Прихоплений звиняв ся, що згубив 10.000 К, в тім 3 000 К в переказах, а проче в грошевих листах. Однак полїцийне слїдство викрило, що Львас разом із спільником закопав грошї на передмістю Клемйонках. Грошї мали вже віднайти ся.

— † **Померла** Мария Рогозиньска, учениця приватної жіночої семинариї руского тов. педагоґічного у Львові, дня 9 с. м., в 19-ім роцї житя.

— **Хиротонїя станиславівского епископа** д-ра Григория Хомишина відбуде ся дня 19 с. м. в такім порядку: О $8^1/_2$ год. рано явить ся перед епископскою палатою хрестний похід з духовеньством, котрий проведе владику-номіната до соборної церкви. О 9-ій годинї розпічне ся соборна литурґія, підчас котрої (при малім входї) довершить ся чин посьвяченя. По литурґії удїлить новоіменований епископ благословенє всім присутним в церкві. Відтак вручить єму митрополит епископску мантию. Новий епископ стане в митрі і з жезлом в руках на епископскім престолї і приїме поздоровленє настоятеля капітули в імени крилошан, епархіяльного духовеньства і вірних епархії. Епископ відповість на то поздоровленє, хор відспіває єму многолїтствіє і капітула з епархіяль. духовеньством вискаже епископови свою преданість (гомаґіюм). Потім хрестний похід відведе епископа і архієреїв, що брали участь в хиртонії, до епископскої палати, і тут з бальнона новий епископ удїлить вірним архієрейске благословенє. О годинї $1^1/_2$ з полудня представлять ся новому епископови: духовеньство, представителї властий, корпорациї і рускі товариства, а потім відбуде ся торжественний обід, на котрий кромі архієреїв, членів капітули і начальників властий запросить ся також деяких руських урядників із Станиславова та других міст епархії.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 13 червня. Найд. Архікн. Фридрих вернув тут вчера з Льондону.

Берлин 13 червня. Підчас перегонів на самоїздах в Маґдебурзї о нагороду „золоте колесо

та ними мов би пласточками снїгу. В глубинї краю поза селом піднимав ся у синий воздух білий вершок сьвятої гори Фузияма, що ще була вкрита снїгом. На водї коло берега гойдались лодки, але море було спокійне і сьвітило ся до сонця мов би якась безконечна площа вкрита дрібонькими кучерявими филями а по делїкатно синім небі сунули ся денеде легонькі хмари.

На самотнім доси березї сходили ся вже люди а приступаючи до своїх лодок, зачинали брати ся до свого щоденного дїла. Тодї прийшов також і Урішіма Тоґо, рибацкий хлопець, що ніс на плечи сітку. Він поклав єї на лодку, взяв весло до руки і виплив на широке море. А то була якась дивна лодка, не помальована і без керми, з виду така, якої ви ще певно нїколи не бачили. Але ще й нинї по чотирнайцяти сотках лїт можна такі лодки побачити в рибацких селах над японьским морем. Виплившн на широке море, закинув сїть і чекав терпеливо. Але якось не мав щастя; сонце стануло вже було в полуднє а він не міг нїчого зловити. Вже хотїв вертати назад домів і ще послїдний раз хотїв спробовати; потягнув за сїть, а она була якась тяжка. Коли опісля витягнув єї на лодку, побачив, що то зловила ся черепаха.

А черепаха то сьвяте зьвіря бога-змиї і природний єї вік буває тисяч лїт а дехто каже, що она може жити й десять тисячів лїт і тому гріх єї убивати. Хлопець вийняв єї длятого із сїти і помолившись до богів, пустив єї назад в воду.

Але тепер вже не міг нїчого зловити. День був дуже парний а море і воздух довкола були дуже тихі. Хлопця зморив сон, він поклав ся у лодцї і заснув.

А з дрімучих филь виринула дуже красна дівчина - русалочка в кармазиновім і синім одїню, з довгим, чорним, розпущеним волосем. Сунула ся як той легїт по водї щораз блвше, аж наконець нахилила ся над хлопця в лодцї, доторкнула ся его легенько і збудила. Урішіма перепудив ся, коли єї побачив, а она сказала до него:

— Не бійте ся! То мій тато, король змиїв, післав мене до тебе задля твого доброго серця, бо ти нинї дарував житє черепасї. А тепер ходи зі мною до палати мого тата на острові, де вічне лїто, і коли хочеш, то я стану твоєю цьвіткою-жінкою та будемо собі жити щасливо на віки!

А Урішіма дивив ся і дивив ся на русалочку та аж не міг надивити ся, бо она була така красна, що він такої ще з роду не бачив та й таки мусів в нїй залюбити ся.

Тодї взяв він одно весло в руки а она друге і стали обоє так веслувати, як то ще й нинї можна побачити коло західного побережа, коли чоловік і жінка пливуть разом на лодцї, вертаючи вечером з моря.

Так плили они легонько і скоренько по тихій водї далеко на полуднє, аж доплили до того острова, де нїколи лїто не минає, і де була палата бога моря, короля змиїв.

Тут увійшли они до якоїсь печери; довкола було темно, але чим дальше ішли, тим яснїйше робило ся, зразу було якесь сиянє, відтак зеленаве сьвітло, аж наконець зробило ся зовсїм ясно і він побачив перед собою пишну палату на сподї моря. Она була така самісенька як палата мікада Юріако перед чотирнайцятьсот і шїснайцяти роками.

Тут вийшли їм на стрічу якісь дивні слуги в сьвяточних одежах та повитали Урішіму як зятя короля змиїв. Она стала нареченою Урішіми і відбуло ся опісля величаве весїлє а в палатї була велика радість і веселість.

Для молодої пари настали днї щастя і розкоші. Кождий слїдуючий день приносив Урішімі щораз то нові чудеса і розкоші — розкоші того зачарованого краю, де лїто нїколи не минає. Так минули три роки.

Але мимо того всего молодому рибакови туга стиснула серце, коли він спогадав собі на своїх родителїв, що там дома самісенькі одні его виглядали. Наконець таки вже не міг видержати і став просити свою молоденьку жіночку, щоби пустила его на маленьку хвилинку, лиш на таку, щоби він татови і мамі міг сказати одно словечко; він тодї зараз верне до неї назад.

На то розплакала ся она рісними сльозами; плакала й плакала, аж заходила ся від плачу а відтак сказала: Коли ти хочеш іти, то я мушу тебе пустити; але менї чогось дуже лячно, так менї здає ся, як би вже нїколи більше не мали побачити ся знову. Але я тобі дам малесеньку скриночку на дорогу; она тобі поможе назад вернути до мене, скоро так зробиш, як я тобі скажу. Не отвирай єї нїколи, що би й не стало ся, під нїяким услівем, бо скоро єї отвориш, то не знайдеш вже нїколи дороги до мене і ми вже нїколи не побачимо ся!

Відтак дала єму малесеньку, лякеровану скриночку, обвязану шовковим шнурочком. А тоту скриночку можна ще й до нинї видїти в сьвятини в Камаґава над берегом моря а ерей там зберігає також і рибацкі прилади Урішіми та й кілька дивних ювелїв, які він приніс з царства короля змиїв.

Але Урішіма потїшав свою жіночку, обіцяв їй, що нїколи а нїколи не отворить скринки, ба навіть і шнурочка не розвяже.

міста Маґдебурґа", вдарив один самоїзд об других і всї їдучі вилетїли з них. Один з них, Дуґляс, покалїчив ся небезпечно.

Петербург 13 червня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить: Розійшла ся чутка, що перед Порт Артуром відбула ся велика морска битва, підчас котрої затонули два российскі а чотири японьскі великі кораблї. Доси нема нїякого урядового потверджень.

Льондон 13 червня. „Standard" доносить з Петербурга під датою 11 с. м.: Зачувати тут, що наспіла телеґрама від Скридлова, після котрої владивостоцка ескадра стрітила 7 червня в віддалї 30 миль від Порт Артура фльоту японьску а переконавши ся, що кораблї з Порт Артура не надпливають, завернула назад і вернула дня 10 с. м. до Владивостока.

Льондон 13 червня. Турецкий лїтерат Детзон одержав від Американця Пердікаріса письмо з табору ватаги Раізуля в Марокку. Лист датований 4 с. м. Пердікаріс доносить, що Раізулі зловив его, щоби тим способом змусити ґубернатора в Танґері, аби він увільнив членів его ватаги.

Ню-Йорк 13 червня. Американьский корабель „Міссурі" відплив до Ґібральтару.

Льондон 13 червня. „Daily Mail" доносять з достовірного жерела, що добре узброєні Бурияти з Монґолії і Сибіри помагають Тибетанцям в борбі против Анґлїйців.

Рух поїздів

важний від 1 мая 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	6·46	„ Рави руської, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
	6·00	З Белзця, Сокаля
8·40		„ Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·30	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руської, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45		„ Кракова
2·51		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Відтак вирнув на сьвітло сонця та поплив по вічно дрімаючім мори а остров в тій стороні, де лїто нїколи не минає, розвіяв ся поза ним як сон.

І знов показали ся перед ним синї гори Японії, виступаючи ще різче у білім жарі північного овиду, і знов плив він до рідного заливу і наконець станув на добре собі знанім побережу... Але коли став розглядати ся довкола, взяло ся его велике диво, якийсь зловіщий сумнїв, бо село булоніби й тото саме, ніби й не тото саме: хата его родичів десь була щезла; тут, що правда, було якесь село, але хати були тут зовсїм инакші, та й поля і дерева були инакші, ба навіть і люди виглядали з лиця инакше. Майже всї знанї ему ознаки були щезли. Здавало ся, як коли б сьвятиня Шінто була поставлена на иншім місци, лїсів на сусїдних горбах вже не було, лиш маленький потік, що плив через сільце і журчав ще так само та й вид гір був ніби ще такий самий як давнійше, а все инше було якесь чуже і ему не знане. Надармо шукав він за хатчиною своїх родителів, рибаки здивовані споглядали на него, а він не міг собі пригадати, щоби тих людий колись давнійша видів.

Надійшов якийсь старенький дїдусь, що підпирав ся палицею; того спитав Урішіма, куди дорога до хати родини Урішімів. Але дїдусь лиш видивив ся на него, казав собі ще кілька разів повторити то питане і наконець сказав:

Урішіма Таро! А тиж звідки, що не знаєш тої історії? Таже тому вже більше як чотирнайцятьсот лїт, як він утопив ся! Єму на памятку поставили на отсїм кладовищи камінь на гробі; на сїм кладовищи і гроби всїх его свояків, то старе кладовище, котрого тепер вже не уживають. Урішіма Таро! Деж у тебе розум питати, де его хата!

І дїдусь сьміючись з нерозуму питаючого, пішов собі дальше. А Урішіма зайшов тодї на сільске кладовище, на тото старе, котрого вже не уживали і дивить ся, а там его власний гріб та й нагробники его батька і матери, та его свояків і нагробники многих инших людий, котрих він знав. Они були вже такі старі і так обросли мохом, що він лиш з великим трудом міг ще відчитати імена на них.

Аж тепер зміркував він, що став ся жертвою якоїсь полуди, що заступила ему очи, і він пустив ся знову дорогою до побережа, а скриночку, дарунок доньки короля моря, все ще держав в своїй руцї. А може то она тота полуда? Та й що могло би бути в тїй скриночцї? А може то в тїй скриночцї щось такого, що ему від того полуда заступила очи? Сумнїв переміг віру, він нерозважно зломив приречене, що дав був своїй милїй; розвязав шовковий шнурочок і отворив скриночку! В тій же хвили підоймив ся з неї якийсь білий студений дим, мов би дух, та поніс ся у воздух, мов би хмарочка серед лїта, та почав летїти понад мовчаливу воду — більше не було в скриночцї нїчого....

Аж тодї зрозумів молодий рибак, що сам зруйнував своє щастє і що вже нїколи не верне до своєї милої жіночки, доньки короля змиїв. Его взяла ся розпука, він крикнув на весь голос і заплакав гірко....

Але лиш хвильочку поплакав, бо зараз в найблизшій хвили сам зовсїм змінив ся. Студений мороз пішов по цїлім его тїлї, зуби ему повипадали, его лице зморщило ся, волосе его стало біле як снїг, сила житя его опустила і він під тягаром чотирнайцяти соток зим повалив ся неживий на пісок на побережу....

Слїдуюча казка, в котрій розповідає ся про завойоване Кореї, має під теперішну пору особливе значінє.

3. Дорогоцїнности припливу і відпливу моря.

Шіуґі був чотирнайцятим мікадом в краю богів (Японії). Его жена, цїсарева, називала ся Джінґу. Була то мудра і розважна женщина, що помагала свому мужеви в правлїню. Коли одного разу вибухла була велика ворохобня на полудневих островах Кюшю, повів мікадо своє войско проти ворохобників. Цїсарева поїхала з ним і жила в таборі. Одної ночи, коли она лежала в своїм шатрі і спала, снило ся їй, що їй з'явив ся якийсь дух з неба та розповідав їй про чудний край на заходї, богатий в золото, срібло, шовк і дорогі каменї. Той посланник з неба сказав їй, що она буде мати щастє, коли возьме ся здобувати сей край, щоби забрати всю добичу для себе і Японії.

Завоюй Корею! - сказав їй той ясніючий дух, коли відлїтав на червоній хмарі. На другий день розповіла цїсарева свій сон свому мужеви і радила ему, щоби він вибирав ся зараз в похід і до того богатого краю. Але він еї не слухав. Коли она щораз більше наставала на него, вийшов він на високу гору, подивив ся в сторону, де заходить сонце, але не видів там нїякого краю, анї навіть хоч би лиш вершки якихсь гір. Він зійшов з гори в тім переконаню, що в тїй стороні нема нїякого краю і розгнївавшись не хотів вибирати ся в похід. Незадовго опісля погиб він від неприятельскої стріли. Всї вожди і сотники зложили цїсаревій яко володїтельцї краю присягу вірности.

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

Виданя Руского педаґоґічного Товариства

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Бранчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читанка ч. I., III., IV опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 20 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка**. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Думи про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки**, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).